

«ЗАТВЕРДЖУЮ»

Заступник керівника

Донецької обласної прокуратури

Олександр ГОЛУБОВ

«28» 10 2025 року

ОБВИНУВАЛЬНИЙ АКТ

(зі зміненням обвинуваченням у порядку ст. 338 КПК України)
відносно Сімонова Володимира Юрійовича, 21.07.1991 року народження, у
вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч.1 ст.111,
ч.2 ст.111, ч. 7 ст. 111-1 КК України, у кримінальному провадженні
№ 12023050000000684, внесеному до Єдиного реєстру досудових
розслідувань 30.10.2023

Анкетні відомості обвинуваченого: Сімонов Володимир Юрійович,
21.07.1991 року народження, громадянин України, уродженець м. Торез
Донецької області, раніше не судимий, зареєстроване місце проживання:
Донецька область, м. Чистякове (колишня назва Торез), мікрорайон 4, буд. 17,
кв. 43, фактичне місце проживання: Донецька область, м. Чистякове (колишня
назва Торез), мікрорайон 4, буд. 17, кв. 43, особа яку документовано паспортом
громадянина України серії ВК № 403651, виданим Торезьким МВ УМВС
України в Донецькій області 31.07.2007.

Анкетні відомості потерпілого: у кримінальному провадженні
№ 12023050000000684 від 30.10.2023 потерпілі відсутні.

Анкетні відомості викривача: у кримінальному провадженні
№ 12023050000000684 від 30.10.2023 викривачі відсутні.

Прізвище, ім'я, по батькові та займана посада слідчих:

слідчий слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь
Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях старший
лейтенант юстиції Курбанов Севастян Рустамович.

Прізвище, ім'я, по батькові та займана посада прокурорів:

прокурор відділу нагляду за додержанням законів регіональним
органом безпеки Донецької обласної прокуратури Дальберг Лариса
Володимирівна (старша групи прокурорів);

прокурор відділу нагляду за додержанням законів регіональним
органом безпеки Донецької обласної прокуратури Волоніц Олена Сергіївна;

керівник Волноваської окружної прокуратури Шевченко Дмитро
Анатолійович;

заступник керівника Волноваської окружної прокуратури
Вербицький Юрій Олексійович;

прокурор Великоновосілківського відділу Волноваської окружної
прокуратури Дзоз Артем Валерійович;

прокурор Волноваської окружної прокуратури Темертей Костянтин Юрійович;

прокурор Волноваської окружної прокуратури Романова Лариса Вікторівна;

прокурор Волноваської окружної прокуратури Перерва Роман Володимирович.

Прокурор Великоновосілківського відділу Волноваської окружної прокуратури Донецької області Дзоз Артем Валерійович, підтримуючи державне обвинувачення у суді по кримінальному провадженню № 12023050000000684 встановив, що 25.11.2024 Волноваською окружною прокуратурою на розгляд до Жовтневого районного суду м. Запоріжжя направлено обвинувальний акт відносно Сімонова Володимира Юрійовича, який обвинувачується у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч.1 ст.111, ч.2 ст.111, ч.7 ст.111-1 Кримінального кодексу України.

В ході судового розгляду встановлено, що в обвинувальному акті у відомостях щодо правової кваліфікації та формулюванні обвинувачення за ч.2 ст.111 КК України не вказана форма реалізації державної зради, що є складовою об'єктивної сторони даного кримінального правопорушення.

Відповідно до ст. 337 КПК України судовий розгляд проводиться лише стосовно особи, якій висунуте обвинувачення, і лише в межах висунутого обвинувачення відповідно до обвинувального акта.

Відповідно до ст. 338 КПК України з метою зміни правової кваліфікації та/або обсягу обвинувачення прокурор має право змінити обвинувачення, якщо під час судового розгляду встановлені нові фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого обвинувачується особа.

На підставі викладеного обвинувальний акт у даному кримінальному провадженні підлягає зміні та викладені у наступній редакції.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, які прокурор вважає встановленими:

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 визначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ст. 5 Конституції України носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до Рішень Конституційного Суду № 6-рп/2005 від 05.10.2005, № 6-рп/2008 від 16.04.2008 зазначені норми визначають, що влада народу є первинною, єдиною і не відчуженою та здійснюється народом шляхом вільного волевиявлення через вибори, референдум, інші форми безпосередньої демократії у порядку, визначеному Конституцією та законами України, через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, сформовані відповідно до Конституції та законів України. Тільки народ має право безпосередньо шляхом всеукраїнського референдуму визначати конституційний лад в Україні, який закріплюється Конституцією України, а також змінювати конституційний лад внесенням змін до Основного Закону України в порядку, встановленому його розділом XIII.

Стаття 6 Конституції України передбачає, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 69, 71-73 Конституції України передбачено, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії. Вибори до органів державної влади та органів місцевого самоврядування є вільними і відбуваються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування. Всеукраїнський референдум призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених цією Конституцією. Виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно - територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Донецька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Водночас громадянин України Сімонов Володимир Юрійович, своїми умисними діями, які виразились у державній зраді, а саме діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги

в проведенні підривної діяльності проти України вчинив злочин проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

У березні - квітні 2014 року в місті Донецьку та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія Російської Федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації, організації та підтримки окупаційної влади, направленої на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, 07.04.2014 у місті Донецьку видано «Акт о провозглашении государственной самостоятельности Донецкой Народной Республики», яким публічно закликано місцеве населення до проведення 11.05.2014 «загального обласного референдуму» на території Донецької області з питання визнання державної самостійності «Донецької Народної Республіки» (далі - «ДНР») та чинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України. При цьому протягом квітня-травня 2014 року в окремих містах Донецької області організовано та проведено низку мітингів з метою привернення уваги та схвалення громадян України з числа місцевих мешканців до визнання державної самостійності «ДНР».

За таких обставин 11.05.2014 в окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України проведено «загальний обласний референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про суверенітет «ДНР» на території Донецької області.

Надалі представниками самопроголошеної «ДНР», які контролюються окупаційною владою Російської Федерації, з числа своїх громадян та місцевого населення області сформовано політично-управлінські («органи державної влади ДНР») та силові органи.

При цьому кожний учасник органів політичного та силового блоків «ДНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлював, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії Російської Федерації та зміна меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій Російської Федерації на території Донецької області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями.

Резолюцією ПАРЄ № 2133 (2016) від 12.10.2016 «Засоби правового захисту від порушень прав людини на українських територіях, що знаходяться

поза контролем української влади» визнано, що «ДНР» створена та підтримується, а також перебуває під ефективним контролем РФ. При цьому, вона не має жодної легітимності ані за правом України, ані за міжнародним правом. Це стосується всіх їхніх «установ», включаючи «суди», створені владою de facto/фактичною владою.

Одночасно з метою зміни меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, на тимчасово окупованій частині Донецької області з числа представників політичного блоку «ДНР» створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, які узурпували виконання владних функцій, та згідно з Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018 с органами окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Відповідно до п. п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Зокрема, починаючи з 07.04.2014, Російською Федерацією тимчасово окуповано територію міста Чистякове (колишня назва Торез).

Представниками Російської Федерації на тимчасово окупованій території Донецької області створено підпорядковану, керовану та фінансовану Російською Федерацією окупаційну адміністрацію, в яку входили органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованою територією України та псевдоправоохоронні органи.

На учасників правоохоронної системи «ДНР» відповідно до заздалегідь розробленого плану злочинних дій, в тому числі покладаються наступні обов'язки:

- створення правоохоронних органів незаконного державного утворення «ДНР» та організація їх діяльності;
- видання нормативно-правових актів від імені нелегітимних правоохоронних органів «ДНР»;
- здійснення правоохоронної діяльності, непередбаченими законодавством України правоохоронними органами «ДНР».

Після тимчасової окупації території міста Чистякове (колишня назва Торез), представники незаконного збройного формування «ДНР», які є частиною окупаційної адміністрації РФ, на окупованих територіях створили у складі так званого «МВД ДНР» територіальні підрозділи поліції, серед яких в тому числі так званий «Торезский городской отдел МВД ДНР», який розташовується за адресою: Донецька область, місто Чистякове (колишня назва Торез), вулиця Енгельса, 126.

У своїй діяльності, вказаний підрозділ поліції, який є незаконним правоохоронним органом на тимчасово окупованій території, керується так званими нормативними актами «ДНР».

Так, згідно так званого «Постановления народного совета донецкой народной республики» від 07 серпня 2015 року було прийнято «Закон о полиции ДНР». Відповідно ч. 1 ст. 1 так званого закону о поліції «Полиция – это государственный вооруженный орган исполнительной власти, предназначенный для защиты жизни, здоровья, прав и свобод человека и гражданина, интересов общества и государства от противоправных посягательств, охраны общественного порядка и обеспечения общественной безопасности». Крім того, відповідно ст. 24 так званого закону о поліції встановлено, що «сотрудник полиции – это должностное лицо, состоящее на службе в органах внутренних дел Донецкой Народной Республики, которое наделено полномочиями по осуществлению обязанностей и прав полиции, и имеет специальное звание, присвоенное в определенном законом порядке. Сотрудник полиции, проходящий службу в территориальном органе, выполняет обязанности, возложенные на полицию, и реализует права, предоставленные полиции, в пределах территории, обслуживаемой этим территориальным органом, в соответствии с замещаемой должностью и должностным регламентом (должностной инструкцией). За пределами указанной территории сотрудник полиции выполняет обязанности, возложенные на полицию, и реализует права, предоставленные полиции, в порядке, определяемом руководителем государственного органа исполнительной власти в сфере внутренних дел и в соответствии с действующим законодательством Донецкой Народной Республики. Сотруднику полиции выдается служебное удостоверение, образцы которых утверждаются государственным органом исполнительной власти в сфере внутренних дел». Крім цього, також п. 10 ст. 2 цього закону визначено, що серед «основных задач полиции» є «охрана имущества и объектов, в том числе на договорной основе», також п. 29 статті 12 «Обязанности полиции» цього закону викладено в такій редакції «охранять на договорной основе имущество граждан и организаций, а также объекты, подлежащие обязательной охране полиции в соответствии с перечнем, утверждаемым Правительством Донецкой Народной Республики; обеспечивать оперативное реагирование на сообщения о срабатывании охранно-пожарной и тревожной сигнализации на подключенных к пультам централизованного

наблюдения объектах, охрана которых осуществляется с помощью технических средств охраны; осуществлять в порядке, установленном Правительством Донецкой Народной Республики, инспектирование подразделений охраны юридических лиц с особыми уставными задачами и подразделений ведомственной охраны, если иной порядок не установлен законом; обеспечивать во взаимодействии с органами государственной безопасности в порядке, устанавливаемым Правительством Донецкой Народной Республики, охрану дипломатических представительств, консульских учреждений, иных официальных представительств иностранных государств, представительств международных организаций, если такая охрана предусмотрена международными договорами Донецкой Народной Республики».

Зазначені незаконні нормативно-правові акти, видані представниками окупаційної влади «ДНР», якими у своїй діяльності керуються правоохоронні органи, що незаконно діють на тимчасово окупованій частині території Донецької області, приймалися всупереч чинного законодавства України, є протиправними та такими, що суперечать основоположним принципам Конституції України та іншим законодавчим актам України.

У свою чергу громадянин України Сімонов Володимир Юрійович, 21.07.1991 року народження, маючи вищу юридичну освіту, достатній рівень спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів активної підривної діяльності РФ проти України шляхом окупації та подальшої анексії території України в Донецькій області, розуміючи, що вищевказані нормативні документи є незаконними, оскільки явно прийняті всупереч Конституції України та чинного законодавства України, після окупації міста Чистякове (колишня назва Торез) діючи умисно, за власною ініціативою, добровільно залишився на тимчасово окупованій території області та з власної ініціативи добровільно вирішив надати допомогу РФ та її представникам у проведенні підривної діяльності на шкоду суверенітету та територіальній цілісності України, тобто вчинити державну зраду.

Реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на вчинення державної зради, а саме діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, Сімонов Володимир Юрійович на підставі так званого Закону «О полиции» Донецкой Народной Республики не пізніше початку серпня 2014 року (точна дата в ході досудового розслідування не встановлена), перебуваючи на території міста Чистякове (колишня назва Торез) Донецької області, у приміщенні адміністративної будівлі «Торезского городского отдела МВД ДНР», розташованого за адресою: Донецька область, місто Чистякове (колишня назва Торез), вулиця Енгельса, 126, використовуючи матеріально-технічну базу відділу поліції, власні теоретичні знання і практичні навички, діючи відповідно до прийнятих керівництвом окупаційної влади РФ нормативно правових актів почав виконувати функції представника правоохоронного органу, у якості поліцейського так званого «сектора по делам несовершеннолетних Торезского городского отдела МВД ДНР».

Крім того, Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України».

яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголосувала державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 6 Конституції України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Відповідно до ст. ст. 2, 65, 68, 73 Конституції України суверенітет України поширюється на всю її територію. Україна є унітарною державою. Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України. Кожен зобов'язаний неухильно дотримуватись Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Виключно всеукраїнським референдумом вирішується питання про зміну території України.

Відповідно до ч.1 ст. 1 Закону України «Про національну поліцію України» поліція - це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

Відповідно до ч.1 ст. 3 Закону України «Про національну поліцію України» У своїй діяльності поліція керується Конституцією України, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цим та іншими законами України, актами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, а також виданими відповідно до них актами Міністерства внутрішніх справ України, іншими нормативно-правовими актами.

Водночас громадянин України Сімонов Володимир Юрійович, своїми умисними діями, які виразились у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній

цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, що вчинене в умовах воєнного стану, вчинив злочин проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади і збройних сил РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та збройних сил РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців збройних сил РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування незаконних збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної недоторканості України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

Всупереч положенням ст. 51 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 23 Гаазької конвенції про закони та звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, Загальної декларації про права людини, вказаним нормам міжнародного гуманітарного права Президент РФ, а також інші представники влади РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт

проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України.

Військовослужбовці Збройних Сил Російської Федерації, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, 24.02.2022 незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин вказаної території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 49/2024, затвердженим Законом України від 06.02.2024 № 3564-IX, яким на часткову зміну статті 1 Указу Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX (зі змінами, внесеними Указом від 14.03.2022 № 133/2022, затвердженим Законом України від 15.03.2022 № 2119-IX, Указом від 18.04.2022 № 259/2022, затвердженим Законом України від 21.04.2022 № 2212-IX, Указом від 17.05.2022 № 341/2022, затвердженим Законом України від 22.05.2022 № 2263-IX, Указом від 12.08.2022 № 573/2022, затвердженим Законом України від 15.08.2022 № 2500-IX, Указом від 07.11.2022 № 757/2022, затвердженим Законом України від 16.11.2022 № 2738-IX, Указом від 06.02.2023 № 58/2023, затвердженим Законом України від 07.02.2023 № 2915-IX, Указом від 01.05.2023 № 254/2023, затвердженим Законом України від 02.05.2023 № 3057-IX, Указом від 26.07.2023 № 451/2023, затвердженим Законом України від 27.07.2023 № 3275-IX), Указом від 06.11.2023 № 734/2023, затвердженим Законом України від 08.11.2023 № 3429-IX), продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 14 лютого 2024 року строком на 90 діб до 13.05.2024, Указом від 06.05.2024 № 271/2024, затвердженого Законом України від 08.05.2024 № 3684-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 14 травня 2024 строком на 90 діб до 12.08.2024, Указом від 23.07.2024 р. № 469/2024, затвердженого Законом України від 23.07.2024 № 3891-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 12 серпня 2024 строком на 90 діб до 10.11.2024.

Продовжуючи підривну діяльність проти України, РФ утворила на окупованій території України в Донецькій області федеральні органи державної влади РФ, правоохоронні органи та органи судової системи, органи місцевого самоврядування з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

На учасників правоохоронної системи «ДНР» відповідно до заздалегідь розробленого плану злочинних дій, в тому числі покладаються наступні обов'язки:

- створення правоохоронних органів незаконного державного утворення «ДНР» та організація їх діяльності;

- видання нормативно-правових актів від імені нелегітимних правоохоронних органів «ДНР»;

- здійснення правоохоронної діяльності, непередбаченими законодавством України правоохоронними органами «ДНР».

Після тимчасової окупації території міста Чистякове (колишня назва Торез), представниками незаконного збройного формування «ДНР», які є частиною окупаційної адміністрації РФ, на окупованих територіях створили у складі так званого «МВД ДНР» територіальні підрозділи поліції, серед яких в тому числі так званий «Торезский городской отдел МВД ДНР», який розташовується за адресою: Донецька область, місто Чистякове (колишня назва Торез), вулиця Енгельса, 126.

У своїй діяльності, вказаний підрозділ поліції, який є незаконним правоохоронним органом на тимчасово окупованій території, керується так званими нормативними актами «ДНР».

Так, згідно так званого «Постановления народного совета донецкой народной республики» від 07 серпня 2015 року було прийнято «Закон о полиции ДНР». Відповідно ч. 1 ст. 1 так званого закону о поліції «Полиция – это государственный вооруженный орган исполнительной власти, предназначенный для защиты жизни, здоровья, прав и свобод человека и гражданина, интересов общества и государства от противоправных посягательств, охраны общественного порядка и обеспечения общественной безопасности». Крім того, відповідно ст. 24 так званого закону о поліції встановлено, що «сотрудник полиции – это должностное лицо, состоящее на службе в органах внутренних дел Донецкой Народной Республики, которое наделено полномочиями по осуществлению обязанностей и прав полиции, и имеет специальное звание, присвоенное в определенном законом порядке. Сотрудник полиции, проходящий службу в территориальном органе, выполняет обязанности, возложенные на полицию, и реализует права, предоставленные полиции, в пределах территории, обслуживаемой этим территориальным органом, в соответствии с заменяемой должностью и должностным регламентом (должностной инструкцией). За пределами указанной территории сотрудник полиции выполняет обязанности, возложенные на полицию, и реализует права, предоставленные полиции, в порядке, определяемом руководителем государственного органа исполнительной власти в сфере внутренних дел и в соответствии с действующим законодательством Донецкой Народной Республики. Сотруднику полиции выдается служебное удостоверение, образцы которых утверждаются государственным органом исполнительной власти в сфере внутренних дел». Крім цього, також п. 10 ст. 2 цього закону визначено, що серед «основных задач полиции» є «охрана имущества и объектов, в том числе на договорной основе», також п. 29 статті 12 «Обязанности полиции» цього закону викладено в такій редакції «охранять на договорной основе имущество граждан и организаций, а также объекты, подлежащие обязательной охране полиции в соответствии с перечнем, утверждаемым Правительством Донецкой Народной Республики; обеспечивать оперативное реагирование на сообщения о срабатывании охранно-пожарной и тревожной сигнализации на подключенных к пультам централизованного наблюдения объектах, охрана которых осуществляется с помощью технических средств охраны; осуществлять в порядке, установленном Правительством

Донецкой Народной Республики, инспектирование подразделений охраны юридических лиц с особыми уставными задачами и подразделений ведомственной охраны, если иной порядок не установлен законом; обеспечивать во взаимодействии с органами государственной безопасности в порядке, устанавливаемом Правительством Донецкой Народной Республики, охрану дипломатических представительств, консульских учреждений, иных официальных представительств иностранных государств, представительств международных организаций, если такая охрана предусмотрена международными договорами Донецкой Народной Республики».

Зазначені незаконні нормативно-правові акти, видані представниками окупаційної влади «ДНР», якими у своїй діяльності керуються правоохоронні органи, що незаконно діють на тимчасово окупованій частині території Донецької області, приймалися всупереч чинного законодавства України, є протиправними та такими, що суперечать основоположним принципам Конституції України та іншим законодавчим актам України.

У свою чергу, громадянин України Сімонов Володимир Юрійович, 21.07.1991 року народження, маючи вищу юридичну освіту, достатній рівень спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів активної підривної діяльності РФ та її представників проти України шляхом окупації та подальшої анексії території України в Донецькій області, розуміючи, що вищевказані нормативні документи є незаконними, оскільки явно прийняті всупереч Конституції України та чинного законодавства України, перебуваючи на території тимчасово окупованого міста Донецька, діючи умисно, керуючись власними переконаннями, за власною ініціативою вирішив вчинити державну зраду, тобто вчинити діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України: наданні допомоги РФ в проведенні підривної діяльності проти України в умовах воєнного стану, тобто вчинити державну зраду.

Реалізуюючи свій злочинний умисел на вчинення державної зради, в умовах воєнного стану, громадянин України Сімонов Володимир Юрійович з метою мати можливість надавати допомогу РФ та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України в умовах воєнного стану, Сімонов Володимир Юрійович на підставі так званого Закону «О полиции» Донецкой Народной Республики» приблизно після 07.03.2022 (більш точна дата та час в ході досудового розслідування не встановлені), перебуваючи на території міста Чистякове (колишня назва Торез) Донецької області, у приміщенні адміністративної будівлі «Торезского городского отдела МВД ДНР», розташованого за адресою: Донецька область, місто Чистякове (колишня назва Торез), вулиця Енгельса, 126, використовуючи матеріально-технічну базу відділу поліції, власні теоретичні знання і практичні навички, діючи відповідно до прийнятих керівництвом окупаційної влади РФ нормативно правових актів почав виконувати функції представника правоохоронного органу, у якості поліцейського так званого «сектора по делам несовершеннолетних Торезского городского отдела МВД ДНР».

Крім того, 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 21.12.1965 № 2131 (XX) що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; від 24.10.1970 № 2625 (XXV, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є: застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави; застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії: вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини; бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави; блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави; напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави; застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди; дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави; засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру чи то політичного, економічного, військового, чи іншого характеру не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва від 01.08.1975, який був підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 і 2 III Конвенції про відкриття військових дій від 18.10.1907, що вступила в дію 26.01.1910 і 07.03.1955 визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути негайно повідомлено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання повідомлення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі - Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки було схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Відповідно до зазначеного документа територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Відповідно до пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 Російська Федерація, Сполучене Королівство Великобританії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акта співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одній та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території

інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати із ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, військової та іншої допомоги.

31.05.1997, відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 № 42 - ФЗ). Відповідно до статей 2 - 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований Російською Федерацією 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Відповідно до статей 1-3, 6 Конституції України, Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава; Суверенітет України поширюється на всю її територію; Україна є унітарною державою; Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою; Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю; права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, яка відповідає перед людиною за свою діяльність; Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову; Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Згідно зі ст. ст. 17, 19, 65, 68 Конституції України, захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу; На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом; На території України не допускається розташування іноземних військових баз; Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України; Кожен зобов'язаний неухильно додержуватися

Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей; Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території.

Незважаючи на викладене, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, 22.02.2022 Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, спрямований на насильницьку зміну меж території та кордонів України, порушення порядку, встановленого Конституцією України, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволене.

24.02.2022 Президент РФ Путін В.В. оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

Того ж дня, близько 05 год. 10 хв., Збройними Силами Російської Федерації, що діяли за наказом керівництва Російської Федерації та збройних сил Російської Федерації, здійснено запуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах, підрозділах Збройних Сил України та інших військових формувань. Після цього війська РФ сухопутним шляхом проникли на територію суверенної держави Україна.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 49/2024, затвердженим Законом України від 06.02.2024 № 3564-IX, яким на часткову зміну статті 1 Указу Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX (зі змінами, внесеними Указом від 14.03.2022 № 133/2022, затвердженим Законом України від 15.03.2022 № 2119-IX, Указом від 18.04.2022 № 259/2022, затвердженим Законом України від 21.04.2022 № 2212-IX, Указом від 17.05.2022 № 341/2022, затвердженим Законом України від 22.05.2022 № 2263-IX, Указом від 12.08.2022 № 573/2022, затвердженим Законом України від 15.08.2022 № 2500-IX, Указом від 07.11.2022 № 757/2022, затвердженим Законом України від 16.11.2022 № 2738-IX, Указом від 06.02.2023 № 58/2023, затвердженим Законом України від 07.02.2023 № 2915-IX, Указом від 01.05.2023 № 254/2023, затвердженим Законом України від 02.05.2023 № 3057-IX, Указом від 26.07.2023 № 451/2023, затвердженим Законом України від 27.07.2023 № 3275-IX), Указом від 06.11.2023 № 734/2023, затвердженим Законом України від 08.11.2023 № 3429-IX), продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 14 лютого 2024 року строком на 90 діб до 13.05.2024, Указом від 06.05.2024 № 271/2024, затвердженого Законом України від 08.05.2024 № 3684-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 14 травня 2024 строком на 90 діб до 12.08.2024, Указом від 23.07.2024 р. № 469/2024, затвердженого Законом України від 23.07.2024 № 3891-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 12 серпня 2024 строком на 90 діб до 10.11.2024.

Відповідно до ч. 2 ст. 9 Закону України «Про правовий режим воєнного стану», від 12.05.2015 за № 389-VIII, органи державної влади здійснюють

повноваження, надані їм Конституцією України, цим та іншими законами України.

Частиною 1 статті 10 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» від 12.05.2015 за № 389-VIII передбачено, що у період дії воєнного стану не можуть бути припинені повноваження Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Національного банку України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, судів, органів прокуратури, органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, розвідувальних органів та органів, підрозділи яких здійснюють контррозвідувальну діяльність.

Відповідно до ч.1 ст. 1 Закону України «Про національну поліцію України» поліція - це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

Відповідно до ч.1 ст. 3 Закону України «Про національну поліцію України» У своїй діяльності поліція керується Конституцією України, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цим та іншими законами України, актами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, а також виданими відповідно до них актами Міністерства внутрішніх справ України, іншими нормативно-правовими актами.

Водночас, всупереч зазначеним вище положенням Конституції та законів України, РФ утворила на окупованій території України в Донецькій області федеральні органи державної влади РФ, правоохоронні органи та органи судової системи, органи місцевого самоврядування з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

На учасників правоохоронної системи «ДНР» відповідно до заздалегідь розробленого плану злочинних дій, в тому числі покладаються наступні обов'язки:

- створення правоохоронних органів незаконного державного утворення «ДНР» та організація їх діяльності;
- видання нормативно-правових актів від імені нелегітимних правоохоронних органів «ДНР»;
- здійснення правоохоронної діяльності, непередбаченими законодавством України правоохоронними органами «ДНР».

Так, згідно так званого «Постановления народного совета донецкой народной республики» від 07 серпня 2015 року було прийнято «Закон о полиции ДНР». Відповідно ч. 1 ст. 1 так званого закону о поліції «Полиция – это государственный вооруженный орган исполнительной власти, предназначенный для защиты жизни, здоровья, прав и свобод человека и гражданина, интересов общества и государства от противоправных посягательств, охраны общественного порядка и обеспечения общественной безопасности». Крім того, відповідно ст. 24 так званого закону о поліції встановлено, що «сотрудник полиции – это должностное лицо, состоящее на службе в органах внутренних дел Донецкой Народной Республики, которое наделено полномочиями по осуществлению обязанностей и прав полиции, и

имеет специальное звание, присвоенное в определенном законом порядке. Сотрудник полиции, проходящий службу в территориальном органе, выполняет обязанности, возложенные на полицию, и реализует права, предоставленные полиции, в пределах территории, обслуживаемой этим территориальным органом, в соответствии с замещаемой должностью и должностным регламентом (должностной инструкцией). За пределами указанной территории сотрудник полиции выполняет обязанности, возложенные на полицию, и реализует права, предоставленные полиции, в порядке, определяемом руководителем государственного органа исполнительной власти в сфере внутренних дел и в соответствии с действующим законодательством Донецкой Народной Республики. Сотруднику полиции выдается служебное удостоверение, образцы которых утверждаются государственным органом исполнительной власти в сфере внутренних дел». Крім цього, також п. 10 ст. 2 цього закону визначено, що серед «основних задач полиції» є «охорона имущества и объектов, в том числе на договорной основе», також п. 29 статті 12 «Обязаности полиции» цього закону викладено в такій редакції «охранять на договорной основе имущество граждан и организаций, а также объекты, подлежащие обязательной охране полиции в соответствии с перечнем, утверждаемым Правительством Донецкой Народной Республики; обеспечивать оперативное реагирование на сообщения о срабатывании охранно-пожарной и тревожной сигнализации на подключенных к пультам централизованного наблюдения объектах, охрана которых осуществляется с помощью технических средств охраны; осуществлять в порядке, установленном Правительством Донецкой Народной Республики, инспектирование подразделений охраны юридических лиц с особыми уставными задачами и подразделений ведомственной охраны, если иной порядок не установлен законом; обеспечивать во взаимодействии с органами государственной безопасности в порядке, устанавливаемом Правительством Донецкой Народной Республики, охрану дипломатических представительств, консульских учреждений, иных официальных представительств иностранных государств, представительств международных организаций, если такая охрана предусмотрена международными договорами Донецкой Народной Республики».

Зазначені незаконні нормативно-правові акти, видані представниками окупаційної влади «ДНР», якими у своїй діяльності керуються правоохоронні органи, що незаконно діють на тимчасово окупованій частині території Донецької області, приймалися всупереч чинного законодавства України, є протиправними та такими, що суперечать основоположним принципам Конституції України та іншим законодавчим актам України.

У ході розвитку подій, пов'язаних з військовою агресією РФ та окупацією населених пунктів Донецької області, Сімонов Володимир Юрійович, будучи громадянином України, водночас сповідуючи ідеї військово-політичного керівництва Російської Федерації щодо політичної, ідеологічної, національної нетерпимості та ненависті до української нації і державності, підтримуючи антиукраїнські рухи, спрямовані на відокремлення від України частини її території та населення, та агресивну ідеологічну мотивацію, включаючи пропагандування такої мотивації в інших, а також з корисливих мотивів та хибного почуття кар'єризму, у невстановлений досудовим розслідуванням час та період, проте приблизно після 15.03.2022 вирішив використати факт

встановлення окупаційної влади на території м. Чистякове (колишня назва Торез) у своїх особистих інтересах, добровільно обійнявши посаду в незаконно створеному на тимчасово окупованій території Донецької області органі, наділеному функціями незаконного правоохоронного органу – «Торезском городском отделе МВД ДНР»

Зокрема, Сімонов В.Ю., вступивши у злочинну змову з представниками держави-агресора, представниками окупаційної влади, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, на підставі так званого Закону «О полиции» Донецкой Народной Республики» добровільно зайняв посаду в незаконному правоохоронному органі, а саме так звану посаду поліцейського «сектора по делам несовершеннолетних Торезского городского отдела МВД ДНР».

В подальшому продовжуючи свій злочинний умисел на зайняття посади в незаконному правоохоронному органі, Сімонов В.Ю., після реорганізації так званого «Торезского городского отдела МВД ДНР» в «отдел Министерства внутренних дел РФ «Торезский» приблизно після 14.03.2023 (більш точна дата та час в ході досудового розслідування не встановлена) зайняв так звану посаду «старшего инспектора отделения по делам несовершеннолетних ОУУП и ПДН ОМВД РФ «Торезский».

Правова кваліфікація з посиланням на положення закону і статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність:

дії Сімонова Володимира Юрійовича кваліфіковані за ч. 1 ст. 111 КК України як вчинення державної зради, а саме діяння, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, також кваліфіковані за ч. 2 ст. 111 КК України, як вчинення державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинене в умовах воєнного стану та за ч. 7 ст. 111-1 КК України, як колабораційна діяльність, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконному правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території.

Формулювання обвинувачення:

Сімонов Володимир Юрійович, 21 липня 1991 року народження, уродженець м. Торез, зареєстрований та фактично мешкаючий за адресою: Донецька область, м. Чистякове (колишня назва м. Торез) мікрорайон 4, буд. 17 кв. 43, раніше не судимий, документований паспортом громадянина України серії ВК № 403651, виданим

Торезьким МВ УМВС України в Донецькій області 31.07.2007,

обвинувачується у наступному:

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 визначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ст. 5 Конституції України носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до Рішень Конституційного Суду № 6-рп/2005 від 05.10.2005, № 6-рп/2008 від 16.04.2008 зазначені норми визначають, що влада народу є первинною, єдиною і не відчуженою та здійснюється народом шляхом вільного волевиявлення через вибори, референдум, інші форми безпосередньої демократії у порядку, визначеному Конституцією та законами України, через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, сформовані відповідно до Конституції та законів України. Тільки народ має право безпосередньо шляхом всеукраїнського референдуму визначати конституційний лад в Україні, який закріплюється Конституцією України, а також змінювати конституційний лад внесенням змін до Основного Закону України в порядку, встановленому його розділом XIII.

Стаття 6 Конституції України передбачає, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 69, 71-73 Конституції України передбачено, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії. Вибори до органів державної влади та органів місцевого самоврядування є вільними і відбуваються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування. Всеукраїнський референдум призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених цією Конституцією. Виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно - територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Донецька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Водночас громадянин України Сімонов Володимир Юрійович, своїми умисними діями, які виразились у державній зраді, а саме діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України вчинив злочин проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

У березні - квітні 2014 року в місті Донецьку та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія Російської Федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації, організації та підтримки окупаційної влади, направленої на зміну меж території та державного кордону України з порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, 07.04.2014 у місті Донецьку видано «Акт о провозглашении государственной самостоятельности Донецкой Народной Республики», яким публічно закликано місцеве населення до проведення 11.05.2014 «загального обласного референдуму» на території Донецької області з питання визнання державної самостійності «Донецької Народної Республіки» (далі - «ДНР») та чинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України. При цьому протягом квітня-травня 2014 року в окремих містах Донецької області організовано та проведено низку мітингів з метою привернення уваги та схвалення громадян України з числа місцевих мешканців до визнання державної самостійності «ДНР».

За таких обставин 11.05.2014 в окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України проведено «загальний обласний референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про суверенітет «ДНР» на території Донецької області.

Надалі представниками самопроголошеної «ДНР», які контролюються окупаційною владою Російської Федерації, з числа своїх громадян та місцевого

населення області сформовано політично-управлінські («органи державної влади ДНР») та силові органи.

При цьому кожний учасник органів політичного та силового блоків «ДНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлював, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії Російської Федерації та зміна меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій Російської Федерації на території Донецької області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями.

Резолюцією ПАРЕ № 2133 (2016) від 12.10.2016 «Засоби правового захисту від порушень прав людини на українських територіях, що знаходяться поза контролем української влади» визнано, що «ДНР» створена та підтримується, а також перебуває під ефективним контролем РФ. При цьому, вона не має жодної легітимності ані за правом України, ані за міжнародним правом. Це стосується всіх їхніх «установ», включаючи «суди», створені владою *de facto*/фактичною владою.

Одночасно з метою зміни меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, на тимчасово окупованій частині Донецької області з числа представників політичного блоку «ДНР» створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, які узурпували виконання владних функцій, та згідно з Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018 є органами окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Відповідно до п. п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи.

включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Зокрема, починаючи з 07.04.2014, Російською Федерацією тимчасово окуповано територію міста Чистякове (колишня назва Торез).

Представниками Російської Федерації на тимчасово окупованій території Донецької області створено підпорядковану, керовану та фінансовану Російською Федерацією окупаційну адміністрацію, в яку входили органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованою територією України та псевдоправоохоронні органи.

На учасників правоохоронної системи «ДНР» відповідно до заздалегідь розробленого плану злочинних дій, в тому числі покладаються наступні обов'язки:

- створення правоохоронних органів незаконного державного утворення «ДНР» та організація їх діяльності;
- видання нормативно-правових актів від імені нелегітимних правоохоронних органів «ДНР»;
- здійснення правоохоронної діяльності, непередбаченими законодавством України правоохоронними органами «ДНР».

Після тимчасової окупації території міста Чистякове (колишня назва Торез), представники незаконного збройного формування «ДНР», які є частиною окупаційної адміністрації РФ, на окупованих територіях створили у складі так званого «МВД ДНР» територіальні підрозділи поліції, серед яких в тому числі так званий «Торезский городской отдел МВД ДНР», який розташовується за адресою: Донецька область, місто Чистякове (колишня назва Торез), вулиця Енгельса, 126.

У своїй діяльності, вказаний підрозділ поліції, який є незаконним правоохоронним органом на тимчасово окупованій території, керується так званими нормативними актами «ДНР».

Так, згідно так званого «Постановления народного совета донецкой народной республики» від 07 серпня 2015 року було прийнято «Закон о полиции ДНР». Відповідно ч. 1 ст. 1 так званого закону о поліції «Полиция – это государственный вооруженный орган исполнительной власти, предназначенный для защиты жизни, здоровья, прав и свобод человека и гражданина, интересов общества и государства от противоправных посягательств, охраны общественного порядка и обеспечения общественной безопасности». Крім того, відповідно ст. 24 так званого закону о поліції встановлено, що «сотрудник полиции – это должностное лицо, состоящее на службе в органах внутренних дел Донецкой Народной Республики, которое

наділено повноваженнями по здійсненню обов'язностей і прав поліції, і має спеціальне звання, присвоєне в визначеному законом порядку. Співробітник поліції, проходять службу в територіальному органі, виконують обов'язності, покладені на поліцію, і реалізують права, надані поліції, в межах території, обслуговуваної цим територіальним органом, в відповідності з заміняємим посадою і посадовим регламентом (посадовою інструкцією). За межами вказаної території співробітник поліції виконують обов'язності, покладені на поліцію, і реалізують права, надані поліції, в порядку, визначеному керівником державного органу виконавчої влади в сфері внутрішніх справ і в відповідності з діючим законодавством Донецької Народної Республіки. Співробітнику поліції видається службове посвідчення, зразки яких затверджуються державним органом виконавчої влади в сфері внутрішніх справ». Крім цього, також п. 10 ст. 2 цього закону визначено, що серед «основних завдань поліції» є «охорона майна і об'єктів, в тому числі на договірній основі», також п. 29 статті 12 «Обов'язності поліції» цього закону викладено в такій редакції «охороняти на договірній основі майно громадян і організацій, а також об'єкти, підлягають обов'язковій охороні поліції в відповідності з переліком, затверджуваним Правительством Донецької Народної Республіки; забезпечувати оперативну реакцію на повідомлення про спрацювання охоронно-пожежної і тривоги сигналізації на підключених до пульта централізованого нагляду об'єктах, охорона яких здійснюється з допомогою технічних засобів охорони; здійснювати в порядку, встановленому Правительством Донецької Народної Республіки, інспектування підрозділів охорони юридических осіб з особливими завданнями і підрозділів ведомственої охорони, якщо інший порядок не встановлено законом; забезпечувати взаємодію з органами державної безпеки в порядку, встановлюваному Правительством Донецької Народної Республіки, охорону дипломатических представств, консульських установ, інших офіційних представств іноземних держав, представств міжнародних організацій, якщо така охорона передбачена міжнародними договорами Донецької Народної Республіки».

Зазначені незаконні нормативно-правові акти, видані представниками окупаційної влади «ДНР», якими у своїй діяльності керуються правоохоронні органи, що незаконно діють на тимчасово окупованій частині території Донецької області, приймалися всупереч чинного законодавства України, є протиправними та такими, що суперечать основоположним принципам Конституції України та іншим законодавчим актам України.

У свою чергу громадянин України Сімонов Володимир Юрійович, 21.07.1991 року народження, маючи вищу юридичну освіту, достатній рівень спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів активної підпільної діяльності РФ проти України шляхом окупації та подальшої анексії території України в Донецькій області, розуміючи, що вищевказані нормативні документи є незаконними, оскільки явно прийняті всупереч Конституції України та чинного законодавства України, після окупації міста Чистякове (колишня назва Торез) діючи умисно, за власною ініціативою, добровільно залишився на тимчасово окупованій території області та з власної ініціативи

добровільно вирішив надати допомогу РФ та її представникам у проведенні підривної діяльності на шкоду суверенітету та територіальній цілісності України, тобто вчинити державну зраду.

Реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на вчинення державної зради, а саме діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, Сімонов Володимир Юрійович на підставі так званого Закону «О поліції» Донецької Народної Республіки» не пізніше початку серпня 2014 року (точна дата в ході досудового розслідування не встановлена), перебуваючи на території міста Чистякове (колишня назва Торез) Донецької області, у приміщенні адміністративної будівлі «Торезского городского отдела МВД ДНР», розташованого за адресою: Донецька область, місто Чистякове (колишня назва Торез), вулиця Енгельса, 126, використовуючи матеріально-технічну базу відділу поліції, власні теоретичні знання і практичні навички, діючи відповідно до прийнятих керівництвом окупаційної влади РФ нормативно правових актів почав виконувати функції представника правоохоронного органу, у якості поліцейського так званого «сектора по делам несовершеннолетних Торезского городского отдела МВД ДНР».

Таким чином, громадянин України Сімонов Володимир Юрійович обвинувачується у вчиненні державної зради, а саме діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Крім того, Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 6 Конституції України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Відповідно до ст. ст. 2, 65, 68, 73 Конституції України суверенітет України поширюється на всю її територію. Україна є унітарною державою. Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України. Кожен зобов'язаний неухильно додержуватись Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Виключно всеукраїнським референдумом вирішується питання про зміну території України.

Відповідно до ч.1 ст. 1 Закону України «Про національну поліцію України» поліція - це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

Відповідно до ч.1 ст. 3 Закону України «Про національну поліцію України» У своїй діяльності поліція керується Конституцією України, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цим та іншими законами України, актами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, а також виданими відповідно до них актами Міністерства внутрішніх справ України, іншими нормативно-правовими актами.

Водночас громадянин України Сімонов Володимир Юрійович, своїми умисними діями, які виразились у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, що вчинене в умовах воєнного стану, вчинив злочин проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади і збройних сил РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить

контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та збройних сил РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців збройних сил РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування незаконних збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної недоторканості України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

Всупереч положенням ст. 51 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 23 Гаазької конвенції про закони та звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, Загальної декларації про права людини, вказаним нормам міжнародного гуманітарного права Президент РФ, а також інші представники влади РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України.

Військовослужбовці Збройних Сил Російської Федерації, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, 24.02.2022 незаконно вторглись на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин вказаної території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 49/2024, затвердженням Законом України від 06.02.2024 № 3564-IX, яким на часткову зміну статті 1 Указу Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затвердженого

Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX (зі змінами, внесеними Указом від 14.03.2022 № 133/2022, затвердженим Законом України від 15.03.2022 № 2119-IX, Указом від 18.04.2022 № 259/2022, затвердженим Законом України від 21.04.2022 № 2212-IX, Указом від 17.05.2022 № 341/2022, затвердженим Законом України від 22.05.2022 № 2263-IX, Указом від 12.08.2022 № 573/2022, затвердженим Законом України від 15.08.2022 № 2500-IX, Указом від 07.11.2022 № 757/2022, затвердженим Законом України від 16.11.2022 № 2738-IX, Указом від 06.02.2023 № 58/2023, затвердженим Законом України від 07.02.2023 № 2915-IX, Указом від 01.05.2023 № 254/2023, затвердженим Законом України від 02.05.2023 № 3057-IX, Указом від 26.07.2023 № 451/2023, затвердженим Законом України від 27.07.2023 № 3275-IX), Указом від 06.11.2023 № 734/2023, затвердженим Законом України від 08.11.2023 № 3429-IX), продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 14 лютого 2024 року строком на 90 діб до 13.05.2024, Указом від 06.05.2024 № 271/2024, затвердженого Законом України від 08.05.2024 № 3684-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 14 травня 2024 строком на 90 діб до 12.08.2024, Указом від 23.07.2024 р. № 469/2024, затвердженого Законом України від 23.07.2024 № 3891-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 12 серпня 2024 строком на 90 діб до 10.11.2024.

Продовжуючи підривну діяльність проти України, РФ утворила на окупованій території України в Донецькій області федеральні органи державної влади РФ, правоохоронні органи та органи судової системи, органи місцевого самоврядування з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

На учасників правоохоронної системи «ДНР» відповідно до заздалегідь розробленого плану злочинних дій, в тому числі покладаються наступні обов'язки:

- створення правоохоронних органів незаконного державного утворення «ДНР» та організація їх діяльності;
- видання нормативно-правових актів від імені нелегітимних правоохоронних органів «ДНР»;
- здійснення правоохоронної діяльності, непередбаченими законодавством України правоохоронними органами «ДНР».

Після тимчасової окупації території міста Чистякове (колишня назва Торез), представниками незаконного збройного формування «ДНР», які є частиною окупаційної адміністрації РФ, на окупованих територіях створили у складі так званого «МВД ДНР» територіальні підрозділи поліції, серед яких в тому числі так званий «Торезский городской отдел МВД ДНР», який розташовується за адресою: Донецька область, місто Чистякове (колишня назва Торез), вулиця Енгельса, 126.

У своїй діяльності, вказаний підрозділ поліції, який є незаконним правоохоронним органом на тимчасово окупованій території, керується так званими нормативними актами «ДНР».

Так, згідно так званого «Постановления народного совета донецкой народной республики» від 07 серпня 2015 року було прийнято «Закон о полиции ДНР». Відповідно ч. 1 ст. 1 так званого закону о поліції «Полиция – это государственный вооруженный орган исполнительной власти,

предназначенный для защиты жизни, здоровья, прав и свобод человека и гражданина, интересов общества и государства от противоправных посягательств, охраны общественного порядка и обеспечения общественной безопасности». Крім того, відповідно ст. 24 так званого закону о поліції встановлено, що «сотрудник полиции – это должностное лицо, состоящее на службе в органах внутренних дел Донецкой Народной Республики, которое наделено полномочиями по осуществлению обязанностей и прав полиции, и имеет специальное звание, присвоенное в определенном законом порядке. Сотрудник полиции, проходящий службу в территориальном органе, выполняет обязанности, возложенные на полицию, и реализует права, предоставленные полиции, в пределах территории, обслуживаемой этим территориальным органом, в соответствии с замещаемой должностью и должностным регламентом (должностной инструкцией). За пределами указанной территории сотрудник полиции выполняет обязанности, возложенные на полицию, и реализует права, предоставленные полиции, в порядке, определяемом руководителем государственного органа исполнительной власти в сфере внутренних дел и в соответствии с действующим законодательством Донецкой Народной Республики. Сотруднику полиции выдается служебное удостоверение, образцы которых утверждаются государственным органом исполнительной власти в сфере внутренних дел». Крім цього, також п. 10 ст. 2 цього закону визначено, що серед «основних задач полиции» є «охорона имущества и объектов, в том числе на договорной основе», також п. 29 статті 12 «Обязаности полиции» цього закону викладено в такій редакції «охранять на договорной основе имущество граждан и организаций, а также объекты, подлежащие обязательной охране полиции в соответствии с перечнем, утверждаемым Правительством Донецкой Народной Республики; обеспечивать оперативное реагирование на сообщения о срабатывании охранно-пожарной и тревожной сигнализации на подключенных к пультам централизованного наблюдения объектах, охрана которых осуществляется с помощью технических средств охраны; осуществлять в порядке, установленном Правительством Донецкой Народной Республики, инспектирование подразделений охраны юридических лиц с особыми уставными задачами и подразделений ведомственной охраны, если иной порядок не установлен законом; обеспечивать во взаимодействии с органами государственной безопасности в порядке, устанавливаемым Правительством Донецкой Народной Республики, охрану дипломатических представительств, консульских учреждений, иных официальных представительств иностранных государств, представительств международных организаций, если такая охрана предусмотрена международными договорами Донецкой Народной Республики».

Зазначені незаконні нормативно-правові акти, видані представниками окупаційної влади «ДНР», якими у своїй діяльності керуються правоохоронні органи, що незаконно діють на тимчасово окупованій частині території Донецької області, приймалися всупереч чинного законодавства України, є протиправними та такими, що суперечать основоположним принципам Конституції України та іншим законодавчим актам України.

У свою чергу, громадянин України Сімонов Володимир Юрійович, 21.07.1991 року народження, маючи вищу юридичну освіту, достатній рівень спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів активної

підривної діяльності РФ та її представників проти України шляхом окупації та подальшої анексії території України в Донецькій області, розуміючи, що вищевказані нормативні документи є незаконними, оскільки явно прийняті всупереч Конституції України та чинного законодавства України, перебуваючи на території тимчасово окупованого міста Донецька, діючи умисно, керуючись власними переконаннями, за власною ініціативою вирішив вчинити державну зраду, тобто вчинити діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України: наданні допомоги РФ в проведенні підривної діяльності проти України в умовах воєнного стану, тобто вчинити державну зраду.

Реалізуючи свій злочинний умисел на вчинення державної зради, в умовах воєнного стану, громадянин України Сімонов Володимир Юрійович з метою мати можливість надавати допомогу РФ та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України в умовах воєнного стану, Сімонов Володимир Юрійович на підставі так званого Закону «О полиции» Донецкой Народной Республики» приблизно після 07.03.2022 (більш точна дата та час в ході досудового розслідування не встановлені), перебуваючи на території міста Чистякове (колишня назва Торез) Донецької області, у приміщенні адміністративної будівлі «Торезского городского отдела МВД ДНР», розташованого за адресою: Донецька область, місто Чистякове (колишня назва Торез), вулиця Енгельса, 126, використовуючи матеріально-технічну базу відділу поліції, власні теоретичні знання і практичні навички, діючи відповідно до прийнятих керівництвом окупаційної влади РФ нормативно правових актів почав виконувати функції представника правоохоронного органу, у якості поліцейського так званого «сектора по делам несовершеннолетних Торезского городского отдела МВД ДНР».

Таким чином, Сімонов Володимир Юрійович обвинувачується у вчиненні державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинене в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

Крім того, 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН усі Члени зазначеної організації утримуються у своїх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності чи політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про неприпустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 21.12.1965 № 2131 (XX) що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх

незалежності та суверенітету; від 24.10.1970 № 2625 (XXV, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію або втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплені обов'язки держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення або підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців або посилення таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є: застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави; застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії: вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, хоч би який тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини; бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави; блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави; напад збройними силами держави на сухопутні, морські чи повітряні сили чи морські та повітряні флоти іншої держави; застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з державою, що приймає, порушуючи умови, передбачені в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди; дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала у розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави; засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівносильно наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру чи то політичного, економічного, військового, чи іншого характеру не можуть бути виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили або загрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання суперечок та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва від 01.08.1975, який був підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 і 2 III Конвенції про відкриття військових дій від 18.10.1907, що вступила в дію 26.01.1910 і 07.03.1955 визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не

повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути негайно повідомлено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання повідомлення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі - Декларація) зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту та неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки було схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Відповідно до зазначеного документа територія України є неподільною та недоторканою.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Відповідно до пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні свої зобов'язання згідно з принципами Заключного акта співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою або її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що жодна їхня зброя ніколи не використовуватиметься проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, укладеного між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів одна одної та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їх непорушність, а також вирішувати всі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати із ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, військової та іншої допомоги.

31.05.1997, відповідно до положень Статуту ООН та зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки та співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співпрацю та партнерство між Україною та Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 № 42 - ФЗ). Відповідно до статей 2 - 3 зазначеного Договору

Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів і зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований Російською Федерацією 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей належить до території України.

Відповідно до статей 1-3, 6 Конституції України, Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава; Суверенітет України поширюється на всю її територію; Україна є унітарною державою; Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою; Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю; права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, яка відповідає перед людиною за свою діяльність; Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову; Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Згідно зі ст. ст. 17, 19, 65, 68 Конституції України, захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу; На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом; На території України не допускається розташування іноземних військових баз; Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України; Кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей; Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Відповідно до статей 132-134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території.

Незважаючи на викладене, діючи з прямим умислом, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, в порушення зазначених вище міжнародних нормативно-правових актів, 22.02.2022 Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, спрямований на насильницьку зміну меж території та кордонів України, порушення порядку, встановленого

Конституцією України, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволене.

24.02.2022 Президент РФ Путін В.В. оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

Того ж дня, близько 05 год. 10 хв., Збройними Силами Російської Федерації, що діяли за наказом керівництва Російської Федерації та збройних сил Російської Федерації, здійснено запуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах, підрозділах Збройних Сил України та інших військових формувань. Після цього війська РФ сухопутним шляхом проникли на територію суверенної держави Україна.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 49/2024, затвердженим Законом України від 06.02.2024 № 3564-IX, яким на часткову зміну статті 1 Указу Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX (зі змінами, внесеними Указом від 14.03.2022 № 133/2022, затвердженим Законом України від 15.03.2022 № 2119-IX, Указом від 18.04.2022 № 259/2022, затвердженим Законом України від 21.04.2022 № 2212-IX, Указом від 17.05.2022 № 341/2022, затвердженим Законом України від 22.05.2022 № 2263-IX, Указом від 12.08.2022 № 573/2022, затвердженим Законом України від 15.08.2022 № 2500-IX, Указом від 07.11.2022 № 757/2022, затвердженим Законом України від 16.11.2022 № 2738-IX, Указом від 06.02.2023 № 58/2023, затвердженим Законом України від 07.02.2023 № 2915-IX, Указом від 01.05.2023 № 254/2023, затвердженим Законом України від 02.05.2023 № 3057-IX, Указом від 26.07.2023 № 451/2023, затвердженим Законом України від 27.07.2023 № 3275-IX), Указом від 06.11.2023 № 734/2023, затвердженим Законом України від 08.11.2023 № 3429-IX), продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 14 лютого 2024 року строком на 90 діб до 13.05.2024, Указом від 06.05.2024 № 271/2024, затвердженого Законом України від 08.05.2024 № 3684-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 14 травня 2024 строком на 90 діб до 12.08.2024, Указом від 23.07.2024 р. № 469/2024, затвердженого Законом України від 23.07.2024 № 3891-IX, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 12 серпня 2024 строком на 90 діб до 10.11.2024.

Відповідно до ч. 2 ст. 9 Закону України «Про правовий режим воєнного стану», від 12.05.2015 за № 389-VIII, органи державної влади здійснюють повноваження, надані їм Конституцією України, цим та іншими законами України.

Частиною 1 статті 10 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» від 12.05.2015 за № 389-VIII передбачено, що у період дії воєнного стану не можуть бути припинені повноваження Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Національного банку України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, судів, органів прокуратури, органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, розвідувальних органів та органів, підрозділи яких здійснюють контррозвідувальну діяльність.

Відповідно до ч.1 ст. 1 Закону України «Про національну поліцію України» поліція – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку.

Відповідно до ч.1 ст. 3 Закону України «Про національну поліцію України» У своїй діяльності поліція керується Конституцією України, міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цим та іншими законами України, актами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, а також виданими відповідно до них актами Міністерства внутрішніх справ України, іншими нормативно-правовими актами.

Водночас, всупереч зазначеним вище положенням Конституції та законів України, РФ утворила на окупованій території України в Донецькій області федеральні органи державної влади РФ, правоохоронні органи та органи судової системи, органи місцевого самоврядування з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

На учасників правоохоронної системи «ДНР» відповідно до заздалегідь розробленого плану злочинних дій, в тому числі покладаються наступні обов'язки:

- створення правоохоронних органів незаконного державного утворення «ДНР» та організація їх діяльності;
- видання нормативно-правових актів від імені нелегітимних правоохоронних органів «ДНР»;
- здійснення правоохоронної діяльності, непередбаченими законодавством України правоохоронними органами «ДНР».

Так, згідно так званого «Постановления народного совета донецкой народной республики» від 07 серпня 2015 року було прийнято «Закон о полиции ДНР». Відповідно ч. 1 ст. 1 так званого закону о поліції «Полиция – это государственный вооруженный орган исполнительной власти, предназначенный для защиты жизни, здоровья, прав и свобод человека и гражданина, интересов общества и государства от противоправных посягательств, охраны общественного порядка и обеспечения общественной безопасности». Крім того, відповідно ст. 24 так званого закону о поліції встановлено, що «сотрудник полиции – это должностное лицо, состоящее на службе в органах внутренних дел Донецкой Народной Республики, которое наделено полномочиями по осуществлению обязанностей и прав полиции, и имеет специальное звание, присвоенное в определенном законом порядке. Сотрудник полиции, проходящий службу в территориальном органе, выполняет обязанности, возложенные на полицию, и реализует права, предоставленные полиции, в пределах территории, обслуживаемой этим территориальным органом, в соответствии с замещаемой должностью и должностным регламентом (должностной инструкцией). За пределами указанной территории сотрудник полиции выполняет обязанности, возложенные на полицию, и реализует права, предоставленные полиции, в порядке, определяемом руководителем государственного органа исполнительной власти в сфере внутренних дел и в соответствии с действующим законодательством Донецкой

Народной Республики. Сотруднику полиции выдается служебное удостоверение, образцы которых утверждаются государственным органом исполнительной власти в сфере внутренних дел». Крім цього, також п. 10 ст. 2 цього закону визначено, що серед «основних задач полиции» є «охрана имущества и объектов, в том числе на договорной основе», також п. 29 статті 12 «Обязаности полиции» цього закону викладено в такій редакції «охранять на договорной основе имущество граждан и организаций, а также объекты, подлежащие обязательной охране полиции в соответствии с перечнем, утверждаемым Правительством Донецкой Народной Республики; обеспечивать оперативное реагирование на сообщения о срабатывании охранно-пожарной и тревожной сигнализации на подключенных к пультам централизованного наблюдения объектах, охрана которых осуществляется с помощью технических средств охраны; осуществлять в порядке, установленном Правительством Донецкой Народной Республики, инспектирование подразделений охраны юридических лиц с особыми уставными задачами и подразделений ведомственной охраны, если иной порядок не установлен законом; обеспечивать во взаимодействии с органами государственной безопасности в порядке, устанавливаемом Правительством Донецкой Народной Республики, охрану дипломатических представительств, консульских учреждений, иных официальных представительств иностранных государств, представительств международных организаций, если такая охрана предусмотрена международными договорами Донецкой Народной Республики».

Зазначені незаконні нормативно-правові акти, видані представниками окупаційної влади «ДНР», якими у своїй діяльності керуються правоохоронні органи, що незаконно діють на тимчасово окупованій частині території Донецької області, приймалися всупереч чинного законодавства України, є протиправними та такими, що суперечать основоположним принципам Конституції України та іншим законодавчим актам України.

У ході розвитку подій, пов'язаних з військовою агресією РФ та окупацією населених пунктів Донецької області, Сімонов Володимир Юрійович, будучи громадянином України, водночас сповідуючи ідеї військово-політичного керівництва Російської Федерації щодо політичної, ідеологічної, національної нетерпимості та ненависті до української нації і державності, підтримуючи антиукраїнські рухи, спрямовані на відокремлення від України частини її території та населення, та агресивну ідеологічну мотивацію, включаючи пропагандування такої мотивації в інших, а також з корисливих мотивів та хибного почуття кар'єризму, у невстановлений досудовим розслідуванням час та період, проте приблизно після 15.03.2022 вирішив використати факт встановлення окупаційної влади на території м. Чистякове (колишня назва Торез) у своїх особистих інтересах, добровільно обійнявши посаду в незаконно створеному на тимчасово окупованій території Донецької області органі, наділеному функціями незаконного правоохоронного органу – «Торезском городском отделе МВД ДНР»

Зокрема, Сімонов В.Ю., вступивши у злочинну змову з представниками держави-агресора, представниками окупаційної влади, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, на підставі так званого Закону «О полиции» Донецкой Народной Республики» добровільно зайняв посаду в

незаконному правоохоронному органі, а саме так звану посаду поліцейського «сектора по делам несовершеннолетних Торезского городского отдела МВД ДНР».

В подальшому продовжуючи свій злочинний умисел на зайняття посади в незаконному правоохоронному органі, Сімонов В.Ю., після реорганізації так званого «Торезского городского отдела МВД ДНР» в «отдел Министерства внутренних дел РФ «Торезский»» приблизно після 14.03.2023 (більш точна дата та час в ході досудового розслідування не встановлена) зайняв так звану посаду «старшего инспектора отделения по делам несовершеннолетних ОУУП и ПДН ОМВД РФ «Торезский»».

Таким чином, Сімонов Володимир Юрійович обвинувачується у колабораційній діяльності, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконному правоохоронному органі, створеному на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Досудове розслідування по кримінальному провадженню № 12023050000000684, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань 30.10.2023 за підозрою Сімонова Володимира Юрійовича, 21.07.1991 року народження, у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч.1 ст.111, ч.2 ст.111, ч. 7 ст. 111-1 КК України, проводилось в порядку спеціального досудового розслідування на підставі ухвали слідчого судді Жовтневого районного суду м. Дніпропетровська від 11.11.2024.

Обставини, які пом'якшують покарання Сімонова В.Ю. відповідно до ст. 66 КК України, не встановлено.

Обставини, які обтяжують покарання Сімонова В.Ю. згідно зі ст. 67 КК України:

1) вчинення злочину з використанням умов воєнного стану.

Розмір шкоди завданої кримінальним правопорушенням - відсутня.

Підстави застосування заходів кримінально-правового характеру щодо юридичної особи відсутні.

Цивільний позов під час досудового розслідування заявлений не був.

Розмір витрат на залучення експерта: витрати відсутні.

У кримінальному провадженні винагорода викривачу не пропонувалась.

Обвинувальний акт складено « 28 » 10 2025 за місцем знаходження Волноваської окружної прокуратури: Дніпропетровська область, м. Дніпро, вул. Щепкіна, буд. 35.

До обвинувального акту додається:

1. Розписка захисника про отримання копії обвинувального акту на 1 аркуші.

Прокурор Великоновосілківського відділу
Волноваської окружної прокуратури

Артем Валерійович ДЗОЗ

« 28 » 10 2025 року